

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

הדרן עלך בא סימן

ד"ם הגדה - מאה הוי מילי - לרמז
דלמז' כפ' צטות טובים (לעיל' לה)
לחרימ' גורם טומאה לעלמ' לא
ל"ס ול"ס ליה דשעיר המסלח יזכיה
כאל' לא לרין קרא ומיה' לרס נדה
אל מלרעה אלמרין שפיר קרא
דהס אלו גורם טומאה ולקמן
דמרין קרא לטומאה זכב' כצנע'
וכמא' ולא יליף מדס הגדה דהכל'
משום דליכא למפרך מה לרס הגדה
שן מטמא כזכר' ולא חלמ' וכוין
ללא ילפין מהכל' אמרין אלמרין
לקמן קרא למשוי' אמר יבש מהכל'
תיב' למא' ויש' למר כיון דהשאה
הכחז' דס נדה חז' לטומאה מזיל'
ילפין מהדרי' דגוין מילח' כעלמ'
הוא: ורין' הא דמס המעלה ס' -
סימ' דהיי' היא קשיא גופיה ו"ל
ד"ל' וכו' דלן הכי נמי ד"בש
מעיקרא טור' והגן המעלה ס' או
נמי ו"ל וכו' יבש משנה כמין יבחושי'
או כמין קליפה מגן:

יבול' הוא אכן מטענת ס' - אכן
מטענת שמטמאה צביאה ס'
וא"ס מה יזכיה שמטמא צביאה ואלו
עגה מסכב ומשכב ועוד מלרע
גופיה מפרס' ר"ח בלש אלו דברים
(ספס' דף ס"ו) דל' עבד' מסכב
ומשכב אלא לטמא אכולן ומשקין ויש
למר' דמקרא דהכל' ממעטי' להו
הז' ולא המלרע ולא המג:

א"ף מזהו נמי מטמא כאלן מסמא'
וא"ס תלמר' כיון דממעטי'
מזהו מה"א (ג) לטמא מסכב ומשכב
ממעטי' נמי מחבן מסמא דהא מזה
מסכב ומשכב הוי טומאה לאלן
מסמא כדמין כתיב' מנין לרבות עשר
מלכות זו על גב זו ועל גביהן אכן
מסמא תלמד' לומר' כל המסכב
ואר"י לאלן מסמא נפקא לן משום
דרשא דלא מסמא אלא אכולן
ומשקין ולהי' אינרין למעוטי' מזהו
אף מחבן מסמא סה"א טומאה קלה:

קרא למעוטי' רחמיא יכול תהא
אדם לטמא בגדים ודין הוא ומה זב
שאינו מטמא בביאה עושה משכב
ומישוב לטמא אדם לטמא בגדים
דין שמטמאה משכב ומישוב לטמא
אדם לטמא בגדים ת"ל הוב הוב ו'לא
אבן מגונעת מעמא דמעטיה קרא
הא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת
הוב ולא אבן מגונעת ה"א אמר קרא
אשר היא יושבת עליו היא ולא דמה

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

ימי לידה. כגון ידה כוזב ופסקה מיד.
הי גוססין ראתה שנים.
למטה שני ימים כשופי כחור' י"א
שכן מיה למה: ספק לידה ספק
יבבה. שמא לידה שמא יבבה שמא
לא זו ולא זו א"ס ולד הוא ולא
למטה כשמימת הקבר הרי היא
לדה ולא ואלו אלו ולד ורמזה
תורה אור' דס כשמימת הקבר
הרי היא לדה ואלו אלו ולד ורמזה
דס כלידה הרי זו יולדת כוזב
וא"ס נפתח קבר כלא' דס ולו'
ולד א"ן כאל' לא זו ולא זו הלכך
ספק הוא ונטיל עליה תומר'
לידה לטמא כשמימת אפילו
לא חרמה ותומר' יבבה שכל
זמן שלא חפסוק' ו' נקיים
לא מטמא ומיבאה קרנ' ולו'
נאלכ' שמא א"ן כאל' לא לידה
ולא יבבה: וימי לידתה שאין
רואה בהן עוולין כו'. ופע"ג
דליכא לספוקי ציולדת כוזב
יש' כאל' לידה ויבבה: משום
דאיכא למימר כו'. אכל' אי
הוא פשיטא לן דיוולדת נקבה
היא לא סלקי לה: ט' ימים
טמאין. מר' מיניהו יבבה
וכי' יחזא טהורין מד' מיניהו
היי' שימור ומונה לנשמת'
וביום הי' היא חמלה נדה
וס' לעולם לא מהא זכיה: ימי
שמרשה כימי זיבתה. דמעשרה
טמאין הו' ו' נדה וגו' יבבה
ומעשרה טהורין ו' לספירה
וגו' לנשמת' הרי ימי שימוש
(א) צימי יבבה: וכן למאה.
טמאין ו' ימי נדה וכולהו
ימי יבבה ומהא טהורין ו'
לספירה וכולהו לנשמת'
וכן לאלף:

ימי לידה שאינה רואה בהן
מרו' שעלו' לספירת זיבתה
אמר רב כרנא ת"ש ראתה
שנים ולשליש הפילה ואינה
יודעת כמה הפילה הרי זו
ספק זיבה ספק לידה מביאה
קרבן ואינו נאכל ימי לידתה
שאיין רואה בהן עוולין לה
לספירת זיבתה אמר רב פפא
שאני התם כיון דאיכא למימר
זולת זכר הוא וכל הגוי
שבעה יחיד דקהיבין לה סלקי
לה לספירת זיבתה אמר רב
הונא בריה דרב יהושע לרב
פפא ביולדת זכר איכא לספוקי
ביולדת נקבה ליכא לספוקי
אלא לאו שמע מינה עוולין
שמע מינה תשעה ימים
טמאין ותשעה ימים מהרין
משמששת שמנה ימים
מהרין משמששת שמנה ימים
ועשרה ימים מהרין ימי
שמישה כימי זיבתה וכן
למאה וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

ד"ם הגדה יבשה המת
מטמאין לחין ומטמאין יבשין
אבל הוב והניע והרוק
והשיץ והנבלה והשכבת
זרע מטמאין לחין ואין
מטמאין יבשין ואם יכולין
להשרות ולחזור לכמות
שהן מטמאין לחין ומטמאין
יבשין וכמה היא שרייתן
כפושין' מעת לעת רבי
יוסי אומר בשר המת
יבש ואינו יכול להשרות
ולחזור לכמות שהיה
טהור: ג' מנא הגי' מילי
אמר חוקיה דאמר קרא
'ההוה בגדתה' מדה
כמותה מה היא מטמאה
אף מדה מטמאה אשכחן
לח יבש כגלן אמר רבי יצחק
אמר קרא 'יהיה בהיותו
יהא ואימא' הגי' מילי
בלח ונעשה יבש יבש
מעיקרו כגלן ותו הא דתנן
'המפלת כמין קליפה כמין
עפר כמין שערה כמין
יבחושי' אדומים חמיל
למים אם נמחו טמא
כגלן יהיה רביא הוא אי
מה היא עושה משכב
ומישוב לטמא אדם ולטמא
בגדים אף דמה נמי
עושה משכב ומישוב לטמא
אדם לטמא בגדים
אמו דמה בר משכב
ומישוב הוא ולמעמיד
אבן מגונעת בת משכב
ומישוב הוא דאיצטרך
קרא למעוטי' רחמיא יכול
תהא אדם לטמא בגדים
ודין הוא ומה זב שאינו
מטמא בביאה עושה משכב
ומישוב לטמא אדם לטמא
בגדים דין שמטמאה
משכב ומישוב לטמא אדם
לטמא בגדים ת"ל הוב
הוב ו'לא אבן מגונעת
מעמא דמעטיה קרא הא
לאו הכי מטמאה ומינה
לאו מי אמרת הוב ולא
אבן מגונעת ה"א אמר קרא
אשר היא יושבת עליו היא
ולא דמה

הדרן עלך בא סימן
ד"ם הגדה. הניע. קרין'
בלע"ו. וממעטי'
הז' הכי אכ' דעומאה:
וכמה היא שרייתן.
דנימא אי הדל' כמי
היא שיעורא למין ניעהו:
כפושין' מעת לעת. אכל'
אי כמי טפי מים חמים
או יומר ממעת לעת
יבשין הן: ג' מנא הגי'
מילי. דס נדה מטמא
מגעו ומשאו: אשכחן
לח. דדוה לח משמע
כעין שהוא זב: יהיה.
דס יהיה זכיה: יבש
מעיקרו. כגון הגי'
דמנין: מין שערה.
אדומה: עושה משכב.
סימא משכבו מטמא
אלס ולא יהא ראשון
כנגעו'. אלא אכ' העומאה
כמשכב נדה עלמה:
שאינו מטמא בביאה.
אכ' הגננ' עס הז'
כזית אלו טמא: אדם
למגונעת. מטמאה
צביאה אלס הגננ' עמה
לזית דכתיב'. והז'
אל הביט וגו': הוב.
אשר ישכב עליו הז'
(ויקרא טו): היא.
עושה משכב אכ'
הטומאה ולא דמה
עושה משכב אכ'
הטומאה אכל'
שמתחין משום
משא ליהו' ראשון
ולף על פי שאין
נוגע בו דהא
אימקש לנדה והכי
נמי חנן כצנכות
הטומאה (כל'ס פ"א
מ"ג) דס נדה
מטמא כמשא' אי

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

מוסף רש"י
כמין שערה. עג'
(לעיל כ"ד).
יבחושי'. יוספין
(ס"ט).
אם נמחו טמא.
משום נדה. דס הוא
(ש"ס ופ"ס כ"ד).

הגרות הב"ח

(ב) רש"י ד"ס י"א
שמישה ימי שימוש
וכי' כמי זכיה (ג) חז"ל
ד"ס וכן וכו' כימי
זיבתה: (ג) ר"ה א"י
ס"ט מלמטה מסכב
ומשכב מטמאין ליה
ס"ט וכו' וכל פ"סכב:

ז"ל למה

פ"ן מהל'

(לעיל כ"ד)

(פ"א כ"ד)

לע"ו רש"י
ק"ר.
נ"ע. צונת האף
(ואו אולי: דק ס"ד).

גליון הש"ס

כתיב' כפושין'
מל'ס פ"ן וזכר'
ס"ט מ"ג ח"ס א"ף
הרמב"ם: ורש"י
ד"ס א"ף
הוא ששה ס'
למ' שמתחין
משום משא'
פ"י שנת
ס"ט מ"ג נ"ע
ד"ס כ"ד: ק

לעיל כ"ד כ"י

(מגנ' ט"ס)

הגרות מה"ב

רנשבורת
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
א"י מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
ס"ט א מ"י פ"י מהל'
לשבורת נבלה ה"ל'
כ"ד:

מוסף רש"י (שי"ן לע"ו הבא) הגדולה.
שעטל עורה, או מחמת שפן או מחמת
מלחא, ולא נשמיר כלום, ונמ' מפרס
כמה יסא' מן הער ותפא כשרה (פולין נד).
שעורותיהם כבשורן. מטמאין כשפן
(פולין קכ). או קב).
וכולן. כל אלו שנת כמיס'
העור והרעב שעורותיהם מטמאין
כשפן כמיס' שפן כשפן.
א"ס עינן נעשה עור ונעטל
ממורם כס' וטהורין (פולין קכ).
או שיהלך בהן. ששנתן
לדמם עליהן כנגל'ס
שהוא קלמ' עינון (ס"ט)
דכ' עורות לטושתן
למי דרימ' כנג' למ' חס'
מחילת עינון (פספ"ס ס"ט).
וזכר טמא.
היי' רליה עניה.
סהרי מנה
הכחוס שמיס, זכ' הטנע
ככל אשר יהיה
חמחי', ואוקמין
כעלוט' של זכ',
היא עמה לא כל
שן (לעיל לה).
שעיר המשתלח
יזכיה שגורם
טומאה לאחרים.
למשל, כדכפי'
המסלח את
השעיר וגו',
והוא עצמו
טהור.
שכן כמנה
מקמלה
מחייס (ס"ט).